

Truyền thống Võ lâm Tân Khánh Bà Trà

ÔNG CẢ ĐẠI ĐÁNH HẠ NGƯỜI LÀO GIỎI THUẬT PHÂN THÂN

HỒ TƯỜNG (*) (sưu tầm)

Mắt ông Cả Trương sáng lên: “Người ta còn bảo anh bán ngựa người Lào giỏi về quyền nữa. Ai cũng bị y đánh ngã lăn cù ra hết”.

Ngừng lại một chút, ông Cả Trương nghiêm giọng: “Về quyền thuật, anh bán ngựa người Lào có lẽ có phép thuật gì đây. Theo người nhập cuộc thì họ bảo thấy y đứng sờ sờ đó mà đánh không trúng. Trái lại, khi không rồi họ bị nhiều cú đấm bay tới tấp vô phương chống đỡ, như có thần thánh gì phụ giúp y vậy”.

Nghe ông Cả Trương kể, Cả Đại cũng đăm lo, vì từ trước đến giờ không nghe ai nói đến một con người tài ba nào mà kỳ quặc như vậy. Như lời Cả Trương thì người Lào chẳng khác nào...ma! Người ta đánh y không trúng, mà y đánh lại thì không biết đầu mà đỡ. Thật quái lạ! Nhưng dù sao, ông Cả Đại cũng phải đến xem cho tận mắt. Nếu y có thuật lạ như vậy thì cũng nên tôn làm thầy.

Nghĩ như vậy nên ông Cả Đại nói: “Bây giờ cũng còn sớm, tôi xin đưa anh về. Luôn tiện, xem tài nghệ người Lào đó ra sao?”. “Thì tôi xuống đây cũng có ý rước anh lên xem thử thể nào để gỡ chút phần danh dự cho bọn chúng mình”. Nóng nảy, Cả Đại nắm tay Cả Trương kéo ra ngoài: “Đi ngay bây giờ nhé!”.

Thăng ra tàu ngựa, ông Cả Đại vừa bắt yên cương, vừa giục: “Anh cho ngựa rảo trước đi. Tôi sẽ theo anh tức thì”. Trong khoảnh khắc, tiếng vó ngựa dồn dập như rượt đuổi nhau, hướng về ngã đình Bà Lụa.

Lẽ ra hai người phải phi ngựa từ An Sơn đến đình Bà Lụa, phải đi lối ngã tư Phú Văn. Con đường dài ngót 10 cây số. Đàng này vì muốn sớm đến nơi, ông Cả Đại cho ngựa rẽ vào lối Cầu Chùa, con đường gần hơn gấp đôi, nhưng thập phần nguy hiểm.

Hai con ngựa đuổi nhau phi qua những con đường quanh co lắm ghềnh, lắm suối, có lúc phải tập tễnh bước qua những cầu ván nhỏ cheo leo. Ban đêm mà hai người cho ngựa xuyên qua như thế rất là hiểm nghèo, nhưng cả hai đều là tay kỳ mã cừ khôi, mặc dù hiểm trở luôn nhưng hai con ngựa vẫn phi vun vút.

Chẳng bao lâu đã đến nơi, hai người xuống ngựa bước thẳng vào sân. Tại đây đã có rất đông người đứng xem cuộc thử sức giữa người Lào và những người tên tuổi trong vùng.

Cái tin ông Cả Đại sắp giao đấu với người Lào phút chốc lan tràn ra mau lẹ khắp vùng Bà Lụa. Trước sân nhà ông Cả Trương, thiên hạ bu quanh đông đặc. Đêm đó, trời trong vắt, trăng sáng làm cho mọi người thích thú, vì có thể trông rõ trận đấu của hai cự phách.

Ông Cả Đại và người Lào bước ra sân giữa tràng pháo tay cổ vũ của mọi người vang dậy. Hai người chia nhau hai góc sân bái tổ. Trái hẳn với ông Cả Đại, sau khi bái tổ vẫn bình tĩnh nhận định đối phương, người Lào cử quyền khoa lên đánh gió luôn mấy hiệp và đôi chân không bao giờ chấm đất, hẳn xoay bộ luôn.

(*) Tiến sĩ, võ sư, Email: vosuhotuong56@gmail.com

Mặc dù đứng cách xa địch thủ có cả mấy thước, nhưng trò múa rối ấy không qua đôi mắt tinh vi của ông Cả Đại. Trong lúc mọi người tưởng hẳn dùng quờn áp đảo đối phương hoặc giả “điệu võ giương oai” để cướp tinh thần thì ông Cả Đại đã phân tích ngay được lối múa rối ấy.

Nhưng không hiểu rõ dụng ý của điệu bộ kỳ lạ đó mà chỉ biết rằng địch thủ của ông là một tay lợi hại dùng bùa chú toan mê hoặc ông. Vì xét theo điệu múa và nét bước của đôi chân, người Lào đều có một nét rõ rệt như là đang vẽ một chữ bùa nào vậy. Thấy thế, ông Cả Đại càng hết sức dè dặt, không vội vã tấn công, ông chờ xem địch thủ giở trò gì? Sau lối múa võ kỳ quặc, người Lào bắt đầu tấn công.

Ông Cả Đại dùng thế “Đại bàng lai thối bộ”, hai tay giăng ra, chân sau trụ cứng, trong khi chân trước đi động. Người Lào nhảy vô đá móc một bên này và đồng thời một quả đấm ở trên giáng xuống rất mạnh mẽ. Chờ cho ông Cả Đại khoác tay đỡ cú đánh và triệt bộ đá thì người Lào lại nhảy sang bên phải. Ông Cả Đại xoay người tiến theo chận đánh thì người Lào lẹ làng phi thân bên trái, rồi quay lại tấn công.

Đó là một lối đánh huyền hoặc: thoát bên phải, thoát bên trái, khi tấn công phía trước, khi tấn công phía sau. Nhưng một điểm là người Lào không chủ tâm đánh mà dường như chỉ dọa cho địch thủ phải xoay trở lại không ngớt mà thôi. Phút chốc ông Cả Đại thất kinh vì xung quanh đều thấy 3, 4 người cử quyền đánh tới tấp. Ban đầu ông tưởng rằng hoa mắt, nhưng sau nhận định kỹ lại đúng là có 3, 4 người đánh mình chứ không phải một!

Phen này ông chỉ nghe gió mà tránh đỡ, chứ không thể nào tấn công được. Vì những người Lào xung quanh dường như là những người ma nên đánh không trúng. Đó là người Lào đã dùng phép Phân Thân để lừa gạt địch thủ. Y đã biến ra 5, 7 người trong lúc nhảy từ trái sang phải! Mỗi lần nhảy, y để lại một cái bóng mà địch thủ vô tình không biết. Đến khi loạn đả thì địch thủ chẳng biết y ở đâu mà tấn công. Lúc đó y như người vô hình, mặc sức đấm đá đối phương.

Thấy khó thắng nổi người Lào, ông Cả Đại đâm lo lắng, cố tìm một mưu kế để phá phép. Giữa lúc đó, người Lào tấn công ráo riết. Ông Cả Đại như người mù, không dám nhìn những người giả, sợ loạn trí. Ông chỉ nghe tiếng gió đánh đâu là đỡ đó, đôi khi bắt cập phải né tránh mà thôi.

Bỗng nhiên, ông nhớ lại lúc trước thầy Năm Nhị cũng đã gặp người có phép phân thân, ông đã đánh bại địch thủ nhờ hiểu được mảnh lối phá phép ấy. Theo lời ông Năm Nhị căn dặn lúc ông Cả Đại còn học đường thương, ông Cả Đại áp dụng ngay chiến pháp ấy.

Sau khi né tránh một ngọn cước, ông Cả Đại nhảy thối lui lại một bước khá dài tận cuối sân, cách trận đấu tới 5, 7 thước. Lúc nhìn lại phía sau, thấy có thể lùi lại một khoảng nữa ngoài sân, Cả Đại liền khoác tay cho những người đang đứng gần tránh ra, làm cho họ hết sức kinh ngạc. Họ không hiểu đang nhập cuộc mà vì lẽ gì Cả Đại lại lùi mãi như sắp sửa thoát thân vậy. Họ láo nháo xì xầm cho rằng Cả Đại sẽ thua đến nơi, bởi không dám xông xáo như lúc ban đầu nữa. Nhiều người lo lắng: “Thôi chết rồi! Ông Cả Đại thua mất”. Bao nhiêu cặp mắt đều dồn về ông Cả Đại xem sắc thái ông có biến đổi gì không?

Nhưng họ lấy lại niềm tin ngay vì xem gương mặt và dáng điệu ông bình tĩnh lạ lùng. Hơn nữa, trong tia mắt có điểm sự mãn nguyện như phát giác một cái gì hay ho, gương mặt ông Cả Đại phấn khởi một cách rõ nét. Thấy vậy, nhiều người không e dè, cổ võ: “Cố gắng lên, ông Cả!”.

Trong khi đó, ông Cả Đại đã nhận định được rõ ràng chiến cuộc. Tất cả bóng hình huyền hoặc đều biến mất. Bây giờ còn có một mình người Lào đang kinh dị nhìn ông chăm chú. Có lẽ hẳn đã biết được ông Cả Đại hiểu phép Phân Thân nên mới thối lui ra xa để nhận định rõ ràng. Hẳn đâm ra hoảng vì phép này chỉ

làm hoang mang người đứng gần mà thôi. Do đó, hắn định sang bộ tiến sát đến ông Cả Đại, để cho ông không kịp phân tách được người thật hay giả.

Nhưng đã muộn...Trước đôi mắt như sao băng của ông cả Đại hắn giờ chỉ là một người mà thôi, dù hắn có cố dụng phép Phân Thân. Thấy mình đã lấy được lợi thế, ông Cả Đại bắt đầu tấn công, nhưng chiến thuật tấn công của ông bây giờ cũng đổi khác. Ông không bám sát theo địch thủ nữa, mà chỉ xông vào tung ra một hai ngọn đòn ác liệt, rồi lại thối lui ra xa.

Lối tấn công khôn khéo từng đợt này làm người Lào đâm luống cuống, không thể làm chủ tình hình như lúc trước. Hắn hết sức dè dặt, lấy tất cả sở học ra chống chọi với ông Cả.

Nói về tài nghệ thì người Lào có bộ đá rất khốc hại. Ngọn cước của hắn lợi hại, tráo trở hất sức lạ lùng và nguy hiểm, từ cái gót cho tới ngón chân cũng có thể giết người được dễ dàng. Thành thử đánh rời rộ thì người Việt khó hơn được người Lào, nếu họ không có một bản lĩnh cao hơn gấp bội. Do đó, lượng sức mình khó hơn được ông Cả nhưng người Lào cũng cứ gan lì ứng chiến, vì mặc dù không còn dùng được phép Phân Thân, hắn cũng lui thế nơi bộ cước vô song.

Nhưng tài nghệ của người Lào nào có ra chi đối với ông Cả Đại, nên chỉ sau vài hiệp tấn công thì hắn gơ tay đầu hàng./.